

שמעתי מאבא מרי שיחי

הרב הקדוש כהן נ"ק מ' מנחם מענדל ר"ט מוויטבסק נעסמ"ח כפר פרי כהן' סיס לומד אלל כרב פקדון המגיד הגדול ממעזריטש ז"ל מנערוהו א"ר סיס בן עשרה שנים לו אחד עשר והפליא מאוד בלימודו הנגלה וחנך אותו המ"מ מאוד פעם אחת ביום שבת אחרי סעודת צהריים ראש סמ"מ הגדול את סנער ר"מ כי סיס נדיחא דעסו. וסולך בניה אחת בנה וסחם כנה ויעמוד כרב על מפתן חדרו וסח דלת כסחם סחם בידו וקרא לו מענדל כסח דסין גמרא למדת סיום וסין לו כסח דסין וסחם סמ"מ נ"ול נמוך כסחם לסחם סחם מנעס דסין גמרא סמנעס על כלל (כי סיס אלל סנער כר"מ מנעס מוסס ועומדת על נדו כדרר סלנעס סמנעס סנעס נעסס נעסס דסין נלך ללמוד עד שישלסו סמנעס לגמרי וסנור סמ"מ סח סלס וסין סנער ר"מ כד סין סנער מניס וסחיל לבכות מאוד וסין סיקף לסחם סמ"מ וסדפוק גדלו סזעקס גדולס ססחם לי רבי מורי וסנו לי כסח מה לסכסח כי ידעתי כי סחוקסי טובס לסלמי מנעס סלמודי וספסח כרב סח ספסח וסחם אל ססחל אל וסחם כסח לרבינו כנעס"ט (כי זס סיס אחרי סחקרבוס סל סמ"מ לסנעס"ט ז"ל) וכס וסרס סדוך נלך כס אל וסחם וסקוס סנער וסיום ג' כסס סמ"מ פס סנער ר"מ לסעססו וסווסו כיום ו' עש"ק לרבינוס"ט ז"ל וסחם סחם סלך כרב סמגיד סיקף לקבל סלס וסנער ר' מענדיל סחסססם כסיוס עד סלסל כסערו וסחן ח"ס כי כן סיה דרכו כקודש סמיד אף לסח"כ כסחם נסגול סיס סמיד מניין כמלכוסיו מכל בני גילו. וסנעס"ט ס' מוכן לקבל סנס לס' ססיוס כדרכו כי עמד לקבל סנת בעוד סיום גדול כסחם כסחם לסעס וסעמוד כרב לפי ססיוס ולס ססלל עד כס סנער לביה סספלי וססחין עליו סעות סחיס וסח"י כסו קבל סנת ולס נתן לו סלס עד סחם סנת סחם סדולס כסעס סעסין כנעס"ט סח סלולקס קרא סח סנער ר"מ וסכר לו מנעס מנעס וסמנעס"ט (וסמנעס כעסס לא סמנעס מנעס) וסרב סמגיד וסס סס"ק נעסמ"ח כולדות יעקב יוסף וגס סמוכיס עמוד כסח כסעס וססססס סס כסס כל מ' סקיס לסרב

הרב הקדוש הגאון ב"ק [בוצינא קדישא, המאור הקדוש] מו' [מורנו] מנחם מענדיל נ"ע [נחו עדן] מוויטבסק בעהמ"ח [בעל המחבר] ספר 'פרי הארץ', היה לומד אצל הרב הקדוש המגיד הגדול ממעזריטש ז"ל מנערוהו, אשר היה בן עשרה שנים או אחד עשר, והפליא מאוד בלימודו הנגלה. וחבב אותו המ"מ [המגיד ממזריטש] מאד. פעם אחת ביום שבת אחרי סעודת שחרית ראה המ"מ [המגיד ממזריטש] הגדול את הנער ר"מ [רבי מנדל] כי היה בדיחא דעתו, והולך בבית אחת הנה ואחת הנה. ויעמוד הרב על מפתן חדרו ואת דלת הפתח אחז בידו ויקרא לו: "מענדיל, כמה דפי גמרא למדת היום?" ויען לו: "ששה דפין." ויאמר המ"מ [המגיד ממזריטש] בקול נמוך כאומר לעצמו: "אם מששה דפין גמרא המצנפת על הצד (כי היה אצל הנער הר"מ [הרב מנדל] מצנפתו מוטה ועומדת על צדו כדרך האנשים המלאים הרגשת נפשם) כמה דפין נצרך ללמוד עד שישלפו המצנפת לגמרי?" ויסגור המ"מ [המגיד ממזריטש] את הדלת, ויבן הנער ר"מ [רבי מנדל] עד היכן הדבר מגיע ויתחיל לבכות מאוד וירץ

תיכף לחדר המ"מ [המגיד ממזריטש] וידפוק בדלתו בזעקה גדולה: "פתחו לי רבי מורי ותנו לי עצה מה לעשות כי ידעתי כי סחוקסי טובה לעצמי ממה שלמדתי." ויפתח הרב את הפתח ויאמר: "אל תפחד. אני ואתה נסע לרבינו הבעש"ט (כי זה היה אחרי התקרבותו של המ"מ [המגיד ממזריטש] להבעש"ט ז"ל) והוא יורינו הדרך נלך בה, אני ואתה." וישקוט הנער וביום ג' נסע הה"מ [הרב המגיד] עם הנער ר"מ [רבי מנדל] למעזיבוז ויבואו ביום ו' עש"ק [ערב שבת קודש] להבעש"ט ז"ל. ואחר חצות הלך הרב המגיד תיכף לקבל שלום, והנער ר' מענדיל התמהמה בביתו עד סלסל כסערו וסחן ח"ס, כי כן היה דרכו בקודש תמיד. אף לסח"כ [לאחר כך] כאשר נתגדל, היה תמיד מצויין במלבושיו מכל בני גילו. והבעש"ט הי' מוכן לקבל שבת לפני התיבה כדרכו, כי עמד לקבל שבת בעוד היום גדול, כאשר כתבתי למעלה. ויעמוד הרב לפני התיבה ולא התפלל עד בוא הנער לבית התפלי [התפלה] והמתין עליו שעות שתיים. ואחרי כן באו קבל שבת ולא נתן לו שלום עד אחר השבת. אחר הבדלה בשעה שעישן הבעש"ט את הלולקע [המקטרת] קרא את הנער ר"מ [ר' מנדל] ויספר לו מעשה משוורים וממחרשה (והמעשה בעצמה לא שמעתי מא"א [מאף אחד]). והרב המגיד וגם הה"ק [הרב הקדוש] בעהמ"ח [בעל המחבר] יתולדות יעקב יוסף וגם המוכיח עמדו בעת סיפור המעשה. ובהמעשה הזה נרמז כל מה שקרה להרב

הקליפות, וע"כ [ועל כן] הטמינה בבה"כ [בבית
הכבוד] שהיא הגאווה. וד"ל [ודי למבין].

סקיצות וע"כ העמיה זכה"כ שהיא סגולה וד"ל :